

לא חצונו

מיה שרידן

מיה שרידן

לא רצוי

גברים ומפלצות
ספר ראשון

מאנגלית: ג'ני להב אלעזרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מיה שרידן
לא רצוי

Mia Sheridan
UNWANTED
MEN AND MONSTERS 1

עריכה: ענבל כהן-זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימור: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

Copyright © 2024. UNWANTED by Mia Sheridan
Hebrew language copyright © 2026 Ahavot 2018

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2026 | נדפס בישראל 2026

סידור, עימור, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7865-07-1 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לאֱלוּ מִכֶּם שְׁנִיצְלוּ בַּעֲזֹרַת סִפְרִים,
בְּדַרְכִּים גְּדוּלוֹת וְקִטְנוֹת.

רולוג

האם תמות היום? אולי מחר?

השאלה הדהדה במוחו של ג'ק, עמוקה ואיטית, כאילו הוא שומע אותה מתחת לבררכת מים עמוקה. האם תמות היום? הד המילים שצעק האיש לפני כמה שניות, גרמו לפחד להתפשט לאורך עמוד השדרה של ג'ק, אבל הכול היה... כמו בחלום, לא... אמיתי. הוא לא הצליח לראות. הוא בקושי הצליח לשמוע. הוא הרגיש כי ראשו מעורפל... ומוזר.

אני חולם?

הוא לכוד בתוך סיוט? האם באקה תנער ותעיר אותו בכל רגע, תגיד לו להיות בשקט בקולה החד ועיניה הרכות? הדבר האחרון שזכר היה שהוא נרדם במיטה שלו ואז... זה. הוא חיבק את עצמו, שיניו משמיעות קולות נקישה, כשהן מתנגשות זו בזו.

לא, לא חלום. חלומות אף פעם לא קרים כל כך.

לפתע, משהו הוסר מפניו, והוא פלט צעקה קצרה כשהבין שמהו כיסה את ראשו. הוא מצמץ לתוך החושך, כשאור הכוכבים תופס את מבטו, כתמי אור זרועים בשמיים הכחולים-כהים. הירח המלא האיר בצהוב, גדול, עגול ובהיר.

הוא הסב את ראשו, ועננים לבנים נפלטו מבין שפתיו. שלג. שלג בכל מקום. עצים. והוא – צעק, מועד לאחור ממה שהתברר לו עכשיו כקצה של צוק, שהיה ממש לפניו. גבו פגע בשלג, ידיו החשופות שוקעות לתוך האבקה הקפואה כמעט עד מרפקיו. קצב ליבו הואץ, והערפל בראשו הלך והתפוגג בזמן שהפחד הציף את גופו.

"קום."

ראשו של ג'ק סב לאחור, והוא בהה בגבר גבוה, שפניו הוסתרו באמצעות הכובע של מעילו. "קום," הוא חזר ואמר, רק שעכשיו זו הייתה נהמה נמוכה. ג'ק הקים את עצמו הכי מהר שהיה מסוגל, כשהוא קולט תנועה משמאלו. עכשיו, כשעיניו הסתגלו לחשכה, הוא שם לב ששלושה ילדים נוספים עמדו על ראש הצוק, במרחק צעדים ספורים זה מזה. שני בנים כהי שיער, אחד קטן עם עיניים גדולות מדי ביחס לפניו, שהיו מלאות בבלבול ופחד, אחד גבוה ורוזה, וילד בלונדיני, שרעד אפילו יותר מג'ק.

למה? מי? מה זה? איפה באקה?

"האם תמות היום?" האיש חזר על דבריו מאחוריהם. "אולי מחר? בשבוע הבא? אולי שנים רבות מעכשיו כלוחם מהולל? מפורסם?" ג'ק לא הכיר את כל המילים האלה ולא ידע על מה האיש מדבר, וכשהחל להסב את ראשו, האיש עצר אותו ואמר בטון מרושע "פנים קדימה." הרעד שלו התגבר, הוא היה מפוחד כל כך, ובקושי הצליח לעמוד, מחשבותיו נערמות זו על זו, אבל לאט, לאט מדי. הוא לא הצליח לחשוב. למה הראש שלי כל כך מוזר?

"אתה תמות. או תשרוד. אבל זה תלוי בך. הכול תלוי ברצון שלך לחיות." האיש הניח פתאום את ידיו עטויות הכפפות על

צד ראשו של הבלונדיני וגהר אליו, כצל שחור ואפל. "אתה רוצה לשרוד? להילחם על חייד? בשיניים ובציפורניים? בלב ובנשמה?"

הבלונדיני הנהן בראשו בתזזיתיות. "כ־כן", הוא אמר, אבל דמעות זלגו על לחייו, ויבבה נשמעה בעקבות המילה. ידיו של ג'ק נקפצו. הוא היה מפוחד, כל כך מפוחד, אבל הוא רצה לעשות משהו. לגרום לזה להפסיק. הוא הביט בילד בעל העיניים הגדולות שלידו, והילד הזה בהה באגרופיו הקפוצים של ג'ק. הוא הרים את מבטו, פוגש את עיניו של ג'ק לרגע לפני שהסיט אותן הצידה.

האיש הרע הרפה מפניו של הבלונדיני הבוכה. "מצוין." ג'ק שמע שלג נמנע מתחת לרגלי האיש, כשהוא צעד רחוק יותר מאחוריהם. "עכשיו, עוד רגע אני אספר לכם מה קורה. אחרי זה, הכלל היחיד הוא לשרוד." הוא השתהה. "לשרוד או למות."

למה הוא מתכוון? מה עומד לקרות? ענן לבן פתאומי מילא את האוויר מול פניו של ג'ק, בעודו נושם נשימה מבוהלת. הבלונדיני בכה שוב, והילד בעל השיער הכהה והעיניים הגדולות נע על רגליו, בזמן שידו הושטה אל כיס מעילו. ג'ק הסיט במהירות את מבטו כדי לא להפנות את עיני האיש אל מעשיו של הילד הקטן משמאלו.

הוא הרגיש טפיחה בידו, והילד החליק משהו קשה וקר לתוך כף ידו. ג'ק לקח אותו, שומט אותו במהירות לתוך כיסו. ליבו הלם בעוצמה רבה כל כך עד שהוא הרגיש כאילו ליבו עלול לקפוץ היישר מהחזה שלו, אך ההרגשה הזאת של להיות מתחת למים המשיכה. מוחו ניסה להיאחז במשהו כדי להשקיט את מחשבותיו.

אני לא מצליח לחשוב. אני לא מצליח לחשוב. למה אני לא מצליח לחשוב? באקה שלו אמרה לו שהוא "חכם מדי לטובתו הוא," והיא אמרה את זה בפנים זועפות, אך בדרך שגרמה לו לחשוב שלמרות זאת היא אוהבת אותו. אבל הוא לא הרגיש חכם עכשיו. הוא הרגיש... מבוהל להחריד.

ג'ק העיף מבט מהיר מעל הצוק וראה שעל אף שלא היה מדובר בנפילה ישירה, היה מרחק רב עד התחתית למטה. ממש, ממש רחוק למטה. הוא לא ידע לתאר את זה במספרים, אבל הוא היה חכם מספיק כדי לדעת שאם הוא יקפוץ בניסיון לברוח, הוא ימות. החוק היחיד הוא לשרוד. או למות.

למה? למה? למה? זה לא יכול להיות אמיתי. זה לא יכול להיות אמיתי.

רעש של התפצחות התפוצץ סביבם, גורם לג'ק לזעוק בהלם ובאימה. אבל לפני שהספיק לתהות מהיכן מגיע הרעש, הוא הרגיש משב אוויר קר, ואז האדמה התחילה לזוז. **להחליק.** השלג נעלם מתחת לרגליו, והוא החליק קדימה, מנסה לתפוס את האוויר הריק כדי להיאחז במשהו. אבל לא היה כלום.

הוא שמע את האיש הרע צועק משהו, ואז גם הוא צעק, יחד עם הצרחות של הבנים האחרים, כשכולם החליקו מעל הקצה בפיצוץ של אבקה לבנה.

מחשבותיו היו עדיין איטיות. הכול היה איטי... אבל אז הוא היה ער לפתע. הוא שמע כל פעימה מהירה של ליבו. הוא הרגיש את הרוח הצורבת שפגעה בפניו, והוא יכול היה להריח משהו ירוק, שהוא לא הצליח לנסח במילה מוצלחת יותר.

מישהו תפס את ידו. הילד הקטן שליידו. עיניהם הצטלבו לשנייה אחת מהירה, כשמבטו של הילד כהה השיער התמלא באותו

פחד, שכנראה ניבט גם מפניו. במאמץ קולני, הוא סובב את גופו כאשר העולם נעלם מתחתיהם, אוחז במפרק כף ידו של הילד האחר ומחזיק בו חזק כך שהם נפלו יחד.

הם הסתחררו והתגלגלו ופגעו במשהו מוצק – פיסת קרקע – עם אנקה קולנית וצעקה קצרה. כאב התפוצץ בגופו של ג'ק. הוא הרגיש איך אחיזתו של הילד השני מתרופפת, אז הוא אחז בו חזק יותר, והם המשיכו ליפול למטה, עדיין נאחזים זה בזה. מועדים, מתגלגלים, נופלים, פוגעים. כאב.

מהר כל כך. הם עפו מהר כל כך. הוא לא הצליח להיאחז במשהו, ידו הפנויה מושטת קדימה, מנסה לתפוס ומחליקה.

חבטה. שניהם צרחו כשהם נחתו על זיז סלע קטן, ומייד התהפכו, כשידיהם הפנויות מושטות החוצה ותופסות את קצה הזיז.

יש לך רצון לשרוד?

כן!

אנחנו יכולים לעשות את זה. אנחנו יכולים לעשות את זה.

הם בהו זה בזה, כשדמעות זולגות על לחיי הילד הקטן יותר, והאוויר נפלט משניהם בהתנשמויות חדות. שני הנערים האחרים חלפו על פניהם במהירות, כשהצרחות שלהם מהדהדות אל הריק האפל שמתחת.

ריאותיו של ג'ק כאבו עם כל נשימה, וגופו צרח מכאבים. האימה הציפה אותו. כל הרגשות שלו פתאום היו אמיתיים. הוא הרגיש אמיתי, כבר לא מתחת למים, לא חצי ישן, וזו הייתה התעוררות נוראה, מבהילה.

כשהוא עדיין אוחז בידו של הילד השני, הוא הרים את שניהם, תופס את הצד של זיז הסלע כך שכל אחד מהם נאחז בו בשתי ידיים. במבט חטוף הוא ראה שזיז הסלע קטן מדי לשני ילדים, אבל

לידו היה גזע עץ דק, שנראה כאילו עשוי להוביל לקרקע יציבה יותר. סיכוי. סיכוי קטנטן.

באור הירח הקלוש, ג'ק ראה שעניו הגדולות של הילד מתחילות להיסגר. דם זרם מאפו, פניו היו חבולות ומדממות, וראשו היטלטל על צווארו כאילו הוא עלול להירדם. זרועותיו רעדו, קצות אצבעותיו כהות מהאחיזה. **אוי אלוהים.**

אל תשתמש בשם אלוהים לשווא. איפה שמעת את הביטוי הזה? מהדוור השמן והמסריח הזה?

הקול של באקה בראשו הצית בו פרץ כוח קטן, והוא נאחז חזק יותר, בידיעה שהוא יכול למשוך את עצמו מעלה אם ינסה. אבל הסלע היה גדול מספיק רק לאחד מהם. עיניו הסגורות למחצה של הילד פגשו את עיניו, כשפיו נפתח מעט ודם נפלט ממנו.

הוא עמד להרפות.

אם ג'ק עמד להרים את עצמו על זיז הסלע ולהזדחל לאורך הגזע כמו נחש, כפי שעשה בחצר האחורית בבית כשהיה מלך היער – אזור היער שבו שיחק רוב היום, כי באקה שלו האמינה שילדים לא צריכים להפריע, הם תמיד מפריעים – הוא יצטרך לעשות את זה עכשיו. או... שהוא יכול להציל את הילד השני ולהסתכן בנפילה שלו.

המחשבות האלה חלפו במוחו במהירות, ופתאום קיבל גופו הודעה שהוא לא ידע שהוא שלח, בזמן שהזיז את ידיו ותפס את מותני הילד השני, בדיוק כשידיי החליקו והוא צעק.

"תטפס עליי," הוא נאנק, משתמש בשרידי כוחותיו כדי למנוע משניהם ליפול. "עכשיו!" הוא ציווה. הילד שהיה קל משקל בהרבה מג'ק, תפס שוב את הזיז תוך כדי צעקה חדה והניח כף רגל

על כתפו של ג'ק, בזמן שג'ק הסיר יד אחת והשתמש בה כדי לדחוף את הילד אל פיסת האדמה הקטנה והמוצקה.
ידו השנייה של ג'ק החליקה. "תחיה!" צעק ג'ק, דורש זאת עם הנשימה האחרונה בריאותיו, כשהוא נופל במהירות אל הלא נודע שלמטה.

פרק 1

כיום

סגן פול ברייטון אחז בהגה של רכב הסיור המשטרתי שלו. אלוהים, ידיו עדיין רעדו. הוא הפעיל את המגבים כששלג התעופף על השמשה הקדמית ויצר מערבולת לבנה. הוא מצמץ, בקושי מצליח לראות את הכביש שלפניו. "בדיוק מה שאני צריך", הוא מלמל, מנסה להאט את הלמות ליבו. הוא מעולם לא ראה זירת פשע כזו, אם כי בשבוע שעבר הייתה זירת פשע דומה בעיר. איזה מין פסיכופת רוצח באמצעות קשת וחיצים? הוא שמע על הרצח הראשון – כולל כל הפרטים המזוועים – אבל השריף נענה לקריאה הזאת, ועכשיו הסגן ברייטון הבין שזו חוויה שונה מאוד לשמוע על משהו לעומת לראות אותו מקרוב ובאופן אישי. התמונה של הקורבן מהזירה שהוא זה עתה עזב, צצה במוחו, והוא הזעיק את פניו. הקורבן היה – לעזאזל – ממוסמר לקיר על ידי חץ, והדם שלו, למען השם, התפשט על הרצפה כמו –

סגן ברייטון לחץ על הבלמים וסטה בחדות כשגבר, גדול מהחיים, התרומם משום מקום, מתנשא לפני השמשה הקדמית שלו. הצמיגים שלו החליקו על הקרקע הקפואה, ולרגע הוא חשב שהוא

יאבד שליטה על הרכב. אבל הוא הצליח להשתלט על המכונית, הסיט אותה בחזרה, ועצר בצד הכביש. סגן ברייטון התנשם בחדות. מי זה היה, לעזאזל? הוא נראה כמו איש מערות ארוך. הוא נענע את ראשו בניסיון לארגן את מחשבותיו.

הוא פתח את הדלת במהירות, וצלצול מהדהד נשמע בנוף המושלג והשקט, מלבד ההמהום הנמוך של המנוע. סגן ברייטון תפס מחסה בצד הרכב, והוציא את אקדחו מהנרתיק לראשונה בקריירה שלו.

"תראה את הידיים שלך!" הוא קרא אל הקור, בעודו משתמש בזרועו כדי להגן על עיניו ומביט בזהירות מעל מכסה המנוע. הוא ראה קודם את צורתו של האיש – ענקית, שרירית. "תראה את הידיים שלך!" הוא קרא שוב, כשקולו רועד.

האיש צעד קדימה בידיים מורמות, והפרטים החלו להתבהר. רגליו היו עטויות בג'ינס, אבל שאר גופו היה מכוסה כולו... בפרווה של חיה, ממגפיו דרך המעיל שלו ועד לכובע שעל ראשו, שכיסה חלקית את עיניו. מי הוא לעזאזל? מה הוא לעזאזל? "רד על הברכיים!" הוא צעק.

האיש התמהמה, כאילו שקל את העניין, אבל אז עשה כדבריו, כשידיו עדיין מורמות. סגן ברייטון הבחין שעניו התכווצו. השלג נדבק ללסת בעלת הזקן הכהה שלו, ושיער עבה ופרוע התחכך בסנטרו. האיש הביט בו, ממתין, ומבטו נע בין האקדח ובין פניו. הוא פרא. המחשבה חלפה במוחו של סגן ברייטון, בזמן שהאקדח רעד בידו כשיצא מהמחסה של המכונית. כאשר הוא התקרב אל האיש, הוא הבחין בפרט האחרון בנוגע אליו.

קשת וחיצים השתלשלו מעל כתפו.

פרק 2

"הרפר, הינה את." קרי סימפקינס החליקה עיפרון מאחורי אוזנה כשהתרחקה משולחנה, הולכת במהירות אל הרפר, שתלתה את מעילה על הוו ליד הדלת. "שמעת את החדשות?"

"חדשות?" הרפר שיפשפה את ידיה, בניסיון לחמם אותן, כשקרי העיפה מבט מאחוריה, אל החלק האחורי של בית הכלא המחוזי הקטן.

קרי טלטלה את ראשה. "ממ־הממ. על הרצח הזה שכל העיר מדברת עליו? היה עוד אחד. ו –" היא הנמיכה את קולה – "יש להם חשוד."

ליבה של הרפר התכווץ. עוד רצח? מופתעת מהחדשות היא חשה עקצוץ בעורה, וקימטה את מצחה. כאן? בהלנה ספרינגס? וחשוד?

"ממ־הממ. ותקלטי את זה, החשוד הוא סוג של פרא אדם." "פרא אדם? מה זאת אומרת פרא אדם?" ולמה לעזאזל היא זומנה לתחנה?

קרי העיפה שוב מבט לאחור, וכאשר היא דיברה, היא עשתה זאת במהירות. "כאילו הבחור מעולם לא חי בציוויליזציה. כמו... כמו איש מערות. חכי עד שתראי –" דבריה של קרי נקטעו

בפתאומיות לשמע צעדים, ושנייה לאחר מכן, דוויין וולבק, השריף של הלנה ספרינגס, הגיח מעבר לפינה, מחווה בסנטרו כשהבחין בהרפר.

"הרפר. תודה שבאת."

"אין בעיה, דוויין." הרפר הציצה אל קרי, אבל היא כבר הסתובבה לעבר השולחן שלה. פרא אדם? הרפר הפנתה את תשומת ליבה בחזרה לדוויין. "מה קורה?"

דוויין הביט למקום שבו קרי יושבה בדלפק הקבלה, כשראשה מוטת באופן שהבהיר להרפר שהיא מקשיבה לכל מילה. למרות הבלבול הנוכחי של הרפר – ורטט האימה שחלף לאורך עמוד השדרה שלה בידיעה שמשוהו נורא קרה למישהו בעיירה הקטנה שלה – חיוך קטן עלה על שפתיה. קרי הייתה מתוקה, לא פחות משהייתה חטטנית, וכולם בטווח של עשרים קילומטר ידעו בדיוק לאן לפנות, אם רצו להתעדכן ברכילות האחרונה. זה היה מפתיע שדוויין העסיק אותה. אם כי בדרך כלל, שפתיה הרופפות להפליא לא היוו בעיה גדולה מדי – בדרך כלל, הפריט החדשותי הכי מסעיר שיצא מהתחנה נגע לשיכור מזדמן או הפרת סדר.

"קרי, אל תעבירי לי שיחות, בסדר?" דוויין קרא מעבר לכתפו.

"אין בעיה, דוויין," היא המהמה.

דוויין הניח את ידו על כתפה של הרפר, כשהוא מוביל אותה לחלק האחורי של התחנה, שם מוקם משרדו, לצד שני תאי מעצר וחדר חקירות קטן, ששימש בעיקר כמקום מנוחה בשביל דוויין, קרי ושני הסגנים, פול ברייטון ורוג'ר גרין.

"דוויין, מה לעזאזל קורה פה?" הרפר שאלה ברגע שהם נכנסו

לחדר החקירות/מנוחה והוא סגר את הדלת.

דוויין הרים שלט רחוק והדליק מסך תלוי על קיר, משמאלה של הרפר. היא פנתה אל הצג, עליו ניתן היה לראות את אחד משני תאי המעצר, שבו ישב גבר על ספסל המחובר לקיר, בוהה היישר קדימה.

הרפר הטתה את ראשה והתקרבה, כשמבטה מתמקד בגבר. הוא לבש ג'ינס כחול רגיל, מתוח מעל ירכיו השריריות, אבל המעיל שלו היה מאוד לא שגרתי. האם הוא עשוי מ... פרוות של בעלי חיים? שחוברו יחד באופן שגרם להן להיראות כאילו נתפרו... ידנית. היא לא הצליחה להבחין במדויק בפרטי המעיל מהתמונה שעל המסך, אז היא אפילו לא ידעה אם זו המילה הנכונה. בכל מקרה, מגפיו – נעליו – היו עשויים מאותם עורות מחוברים של בעלי חיים, והגיעו עד למחצית הדרך של שוקיו. לפתע הוא הרים את מבטו, ומבטו התמקד ישירות במסך, כאילו ידע שהיא שם – או לפחות ידע שמצלמה צופה בו – והרפר פסעה צעד לאחור, כאילו הוא באמת יכול לראות אותה, והיא אמורה להרגיש נבוכה על כך שבהתה בו ככה.

“את מזהה אותו?”

היא נענעה בראשה, כשהיא בוחנת את פניו, שעדיין היו מכוונות ישירות אליה, ומוסגרו על ידי שיער חום חלק, גם באופן שהעלה בדעתה כי הוא חתך אותו בעזרת איזשהו כלי חיתוך קהה. הלסת שלו הוסתרה על ידי שיער הפנים, שניתן היה להגדיר אותו איפשהו בין זיפים כבדים לזקן קצר, ולמרות מראהו החריג, היא הבחינה שהוא נאה, אם כי באופן שגרם לה לתהות אם הוא נוהג להתרחץ.

ואם כן, איפה? בנחל מלא קרח? התמונה שצצה במוחה לא הייתה בלתי נעימה, ובתחושת בושה, היא הדחיקה את התמונה.

"את בטוחה שאף פעם לא נתקלת בבחור הזה בסיור מודרך או כשיצאת לשם לכד?"

לא, הייתי זוכרת אותו. הרפר הנידה בראשה שוב.

"אולי הוא לבש משהו פחות בולט. במיוחד אם זה היה בקיץ."

כמו מה? בד שכיסה את אזור החלציים? איכשהו, היא חשבה

שזה לא יהיה פחות בולט. "אני בטוחה. מי הוא, דוויין?"

דוויין נשף אוויר וכיבה את המסך. הרפר הרגישה לרגע זיק של

אובדן, מה שהיה לגמרי מוזר. אבל למען האמת, היא רצתה לבחון

את האיש. היא רצתה להישאר לכד בחדר הזה ולצפות בו במצלמה

לזמן מה רק כדי לראות מה הוא יעשה. כאילו הוא סוג של חיזור

ולא בן אדם? מה לא בסדר איתך, הרפר?

"הוא אומר שקוראים לו לוקאס. זה הכול. בלי שם משפחה. רק

לוקאס."

"אני לא מבינה את זה."

דוויין שפשף את עיניו, והרפר פתאום שמה לב עד כמה הוא

נראה עייף. "גם אני עדיין לא מבין." הוא נשען על קצה השולחן.

"אני מניח שקרי הזכירה שהיה עוד רצח?"

"כן. אתה יכול להגיד לי של מי?" היא מנעה ממוחה להיסחף

אל השאלה, שגרמה לבטנה להתכווץ כי היא ידעה שמי שזה לא

יהיה, היא בטח מכירה אותו או מכירה אותו היטב. עם אוכלוסייה

של אלפיים תושבים, הלנה ספרינגס הייתה קטנה מדי בשביל שזה

לא יקרה.

"איש בשם אייזק דריסקול, שגר בבקתה כשלושים קילומטר

דרומית לעיר."

היא פלטה אוויר באיטיות. היא לא הכירה את השם הזה.

אבל... דרומית? לא היה שום דבר מדרום לעיר, מלבד מישורים,

הרים, נהרות ועמקים, קילומטרים על גבי קילומטרים של טבע אינסופי. שלג, ושממה מכוסה בקרח נכון לעכשיו. שום דבר לא ראוי למגורים... או כך לפחות היא חשבה.

דוויין המשיך. "הקורבן הצליח איכשהו להגיע לטלפון הנייד שלו ולחייג למשטרה. הוא לא דיבר, אבל מתקן סלולרי עזר לאתר את מיקומו. הוא מת לפני שפול הצליח להגיע לשם. המתקן הסלולרי הישן קלט עד למרחק של כשלוש מאות מטר, אבל המערכת החדשה קולטת עד למרחק של שלושים קילומטר. חתיכת טכנולוגיה נחמדה. בכל מקרה, פול חשב שזה כנראה עוד מקרה שגרתי, של מטייל שהלך לאיבוד או משהו כזה." הקמטוטים סביב עיניו התכווצו לרגע. הוא נראה מודאג מכך שהמילים האלה יפגעו בה באופן אישי, והוא צדק.

אבל היא נייערה את ההרגשה והתמקדה במצב הנוכחי. מטייל? רק אדם לא אפוי עד הסוף יטייל בכיוון הזה בעונה הזאת. או... מישוהו שהלך ממש לאיבוד. הזיכרון צץ שוב, ועם יותר מאמץ, היא הסיטה אותו הצידה כשדוויין המשיך.

"כשפול הגיע לאזור הנידח ממנו הגיעה הקריאה, הוא הבחין בבקתה במרחק."

"אה." היא הופתעה מכך שיש לאזור המרוחק הזה גישה לכלי רכב או אפילו קרקע מישורית שניתן לנסוע עליה.

"למרבה המזל, הייתה הפוגה קצרה במזג האוויר המושלג, כך שפול יכול היה להגיע לשם כי השלג החל לרדת בכמויות עוד לפני שהוא הספיק לעזוב את זירת הפשע." דוויין עלעל בתיקיה שעל השולחן ושלף ממנה את מה שנראה כמו תמונה שהודפסה מהאינטרנט. הוא הושיט אותה להרפר. "זה הקורבן. ראית אותו פעם באחד הסיורים שלך?"

הרפר בחנה אותו. הוא היה אדם מבוגר וחסר ייחוד. בשנות השישים לחייו. שיער אפור ומקריח, משקפיים. זקן קצר. צוואר עבה שרמז על כך שהוא איש מוצק. הרפר החזירה את התמונה לדוויין. "לא שאני זוכרת."

דוויין החזיר את התמונה לתיקיה, והרפר הציצה על המסך הריק. "איך הוא קשור לכל זה?"
דוויין נאנח שוב. "אני מניח ששמעת על כלי הרצח איתו נרצחה האישה ששהתה בלארקספור."

הצהרה, לא שאלה, אבל הרפר הנהנה. "כן, שמעתי." היא לא הייתה צריכה להזכיר שקרי חשפה בפניה – ובפני חצי מהעיר – שהאישה נורתה בחץ וקשת במקום היחיד בעיירה, שסיפק מקום לינה לאנשים מבחוץ.

הרפר התכווצה מבפנים מהתמונה שעדיין עלתה במוחה, כשחשבה על האישה האלמונית ששמעה עליה לפני כשבוע: חץ נורה בעוצמה כה רבה עד שהוא יצא מצידו השני של גופה, ועדיין נותר בו מספיק כוח כדי להיתקע בקיר העץ.

"הנשק שבו השתמשו בפשע הזה הוא אותו סוג של נשק ששימש לרצח של אייזק דריסקול."
אה, היא התנשמה.

"כן. יוצא דופן, בלשון המעטה. מעט אנשים משתמשים בהם באופן כללי, ובמיוחד לא לביצוע רצח. ועוד מדובר פה בפעמיים." דוויין העיף מבט על המסך הריק, כפי שהרפר עשתה. "פול בדיוק עזב את הזירה וכמעט דרס את האיש הזה בדרכו החוצה. הוא התנהג כאילו מעולם לא ראה כלי רכב – מה שאולי, מתברר כנכון. בכל מקרה, פול כבר היה מזועזע מזירת הפשע המזוויעה, ואז הבחור הזה מגיע, ממש מולו, עם קשת וחיצים על גבו."

עיניה של הרפר התרחבו. "עם – אתה חושב שהוא הרוצח?"
 "הוא אומר שלא, ואין שום הוכחה שהוא הרוצח בשלב זה
 מלבד הקשת והחיצים. אם כי לקשת שלו היו חיצים שונים מאלה
 שהשתמשו בהם בשני הפשעים. ויש תאים לכל חץ שהוא נשא עליו,
 ואף חץ לא היה חסר בהם. לקחנו את זה בחשבון, אבל בהתחשב
 בכך שהוא יודע להשתמש בחיצים וגם גר קרוב לאייזק דריסקול,
 זה הופך אותו לכל הפחות למבוקש לחקירה."

הרפר בהתה בשריף לרגע. "שניהם גרו שם באזור?"
 "כך זה נראה. הוא אומר שהוא חי עשרת אלפים, חמש מאות
 שבעים ושלושה צעדים מדריסקול, בכיוון שלוש הפסגות ההרריות."
 "אה?"

"אני יודע. ככה הוא תיאר את המרחק בין הבתים שלהם. מוזר."
בלשון המעטה. היא הובילה סיורים מודרכים אל הטבע הפראי
 – אוהבי טבע, תרמילאים, ציידים. אבל היא לא יכלה לדמיין את
 עצמה חיה שם באופן קבוע – בשום עונה. יהיה... כמעט בלתי
 אפשרי לשרוד בשממה הזאת, לפחות בלי הרבה מאוד ציוד.
 "הם הכירו זה את זה?"

"לוקאס אומר שהוא עשה סחר מכר עם דריסקול, שקפץ מדי פעם
 לעיר. למשל, דגים שלוקאס תפס תמורת פריטי לבוש וכדומה. הוא
 אמר שחוץ מזה, לא הייתה ביניהם מערכת יחסים של ממש – הוא
 לא התייחס לאיש כחבר. רק כאל מישהו שהוא עשה איתו עסקים."
עסקים. "דגים שהוא תפס? אז... האיש הזה שם בפנים מעולם
 לא היה בעיר?"

"זה מה שהוא אומר."
 "אז הוא לא יכול היה לרצוח את האישה ששהתה בבית
 ההארכה."

דוויין משך בכתפיו. "כרגע אנחנו מסתמכים רק על מה שהוא אומר כי זה כל מה שיש לנו. ייקח עוד זמן עד שנקבל זיהוי של הממצאים מהזירה, אבל עד עכשיו, שום דבר לא מעיד שהוא היה שם. אין לנו באמת סיבה להחזיק אותו."

הרפר הרהרה בדבריו של דוויין. **מעולם לא היה בעיר? מעולם לא יצא מהאזור הנידח הזה?** איך זה אפשרי בכלל? היו לה אינספור שאלות. אבל לא בגלל זה דוויין זימן אותה לשם. הוא רצה ממנה מידע, לא להפך. "בדרך כלל אני לא מוציאה סיורים לדרום, עדיף לצאת לציד מזרחית לנהר. אבל בכל מקרה, עד כמה שאני זוכרת, מעולם לא נתקלתי באף אחד מהם. וגם אף פעם לא נתקלתי שם בבית מגורים מכל סוג שהוא. אני מופתעת בדיוק כמוך." מרחק של שלושים קילומטרים היה אומנם משמעותי, אך לא רחוק עד כדי כך שמישהו לא יוכל לחיות חיים נוחים יותר בעיר מאוכלסת ועדיין ליהנות מהיתרונות של הטבע הפראי. היא לא הבינה את זה.

דוויין נעמד והתרחק מהשולחן, מחווה אל מקרר קטן ליד הדלת שהיא הניחה שיש בו משקאות. היא הנידה בראשה, והוא הוציא בקבוק מים, פתח אותו ושתה לגימה ארוכה לפני שאמר, "ביקשנו ממעבדת הפשע של מיזולה לנתח את זירת הפשע, אבל נאלצנו לבקש ממשטרת מונטנה לקחת על עצמם את החקירה. אנחנו פשוט לא ערוכים להתמודד עם פשע כזה. הם שלחו סוכן, שנמצא עכשיו בזירת הפשע הראשונה בלארקספור, אבל הוא אמור לחזור בקרוב כדי לשאול את לוקאס עוד כמה שאלות. ו –" הוא השתהה, מקמט את מצחו, כאילו הוא מודאג מתגובתה לדבריו הבאים – "אני מקווה שאת בסדר עם זה שהצעתי את שירותייך. אנחנו יכולים להיעזר בך."

פרק 3

הסוכן מארק גלאגר עמד במקום, מביט בחדר כולו, משנן את מבנה החלל, מחכה שכל דבר שנראה לא במקום יתפוס מייד את תשומת ליבו. שום דבר לא נראה חריג מלבד הכתם הכהה הגדול על השטיח. אבל לכך הוא ציפה. האישה שמתה כאן לא חוותה מוות שלוו.

לא, היו כאן פחד וסבל ולבסוף מוות, שהיה בסופו של דבר שקט, כשהחץ שחדר דרך גרונה חתך את קנה הנשימה שלה וקטע את צעקתה, שהוא היה בטוח שנלכדה בתוכה. הוא ראה את התמונות מזירת הפשע. האישה לא לבשה דבר מלבד טישירט ותחתוני כותנה לבנים – כנראה מה שלבשה לשינה – ועיניה היו פקוחות באימה. בהתחשב בכיסוי המיטה שהוסר, היא הייתה באמצע הדרך בין המיטה לחלון – היא ניסתה לברוח אך לא הצליחה להתרחק.

כמובן, לא היה לה ממש סיכוי. הריגה באמצעות חץ וקשת לא דרשה גישה מקרוב. זה היה העניין, לא? הרוצח לא היה צריך להתקרב מעבר לסף הדלת של החדר, אליו הוא נכנס, כשפתח את המנעול הרעוע בזמן שהאישה ישנה.

מארק פתח מגירת שידה. כלום. היה לה תיק נסיעות ובו כמה פריטי לבוש, והייתה משחת שיניים על הכיור, אבל נראה שהיא לא התכוונה לצאת לטיול ארוך. או שלאישה לא היו הרבה חפצים.

על השידה נערמו כמה ספרים, ומארק הרים את הספר העליון. המעניק. הוא הניח אותו בצד והסתכל על שלושת הבאים: המשחק של אנדר, הרץ במבוך, ופרסי ג'קסון וגנב הברק. מארק השפיל את עיניו. הוא לא ידע דבר על הקורבן, אבל הספרים נראו כמו בחירות מוזרות לאישה בוגרת, שלפי ההערכות הייתה באמצע-עד סוף שנות השלושים לחייה. מארק אפיין אותם כספרים המיועדים לאנשים צעירים יותר.

מארק הבחין במשהו על שדרת הכריכה של המעניק, ובבדיקה מעמיקה יותר, נראה כי הייתה שם מדבקה, שקולפה לאחרונה. חלק מהדבק שנשאר היה עדיין דביק. תג מחיר? מצד שני, הספרים על השידה נראו משומשים היטב. אולי הם הגיעו מחנות ספרי יד שנייה. הוא בדק את הספרים האחרים ומצא עקבות גלויים של דבק וחתיכות קטנות של מדבקה צהובה גם על השדרה שלהם. אהה. סביר להניח שכל הספרים הגיעו מאותו מקום. איפשהו מעיר שבה אולי זוכרים את האישה הזאת? הוא פתח את כריכות הספר בזו אחר זו וראה שהדף הראשון של כל אחד מהם נתלש. מוזר. הם בהחלט עשויים להיות ספרים שהיו בבעלותה של האישה במשך שנים, ספרים ישנים אהובים שהביאה איתה לקריאה מחודשת. ובכל זאת, התחושה הייתה שהם לא במקום, וזה הציק לו. הוא צילם כמה תמונות של ערמת הספרים על השידה.

"אדוני? הסוכן גלאגר?" האישה, שעמדה בפתח הדלת וקיפלה בידיה מגבת מטבח הייתה קטנה ורזה, בסוף שנות השישים לחייה להערכתו, והקארה הבלונדיני שלה היה בגובה הלסת שלה. היא לבשה סינר, וכתם של דבר מה אדום בוהק התנוסס על חצאיתה. באמצע זירת פשע עקובה מדם, המחזה הזה היה בהחלט מטריד.

הוא חייד. "גברת ווילקוקס?"

האישה, שהייתה הבעלים של בית ההארחה/מסעדת לארקספור הנהנה, כשהיא מציצה בעצבנות סביב החדר ואז פוסעת צעד לאחור. הוא הוביל אותה אל המסדרון וסגר את הדלת מאחוריו. "נורא מה שקרה פה."

היא נענעה בראשה, בולעת רוק, וידיה עדיין מתעסקות עם מגבת המטבח. "אה, אני בקושי מצליחה לישון כשאני חושבת על זה. ועוד ממש בתוך הבית שלי." היא הזדעפה. "הם כבר יודעים משהו על האישה המסכנה הזאת?"

"עדיין לא, גברתי. תהיתי אם תוכלי לספר לי עליה משהו שתפס את תשומת הלב שלך?"

היא הסתכלה הצידה וקימטה את מצחה בריכוז. "בעיקר העובדה שהיא בכלל גרה כאן. אין לנו הרבה אורחים בחורף. יש לנו רק שלושה חדרים. המסעדה היא העסק המרכזי שלנו לאורך כל השנה, אבל בעיקר בעונות הקרות. מדי פעם מגיעים אלינו אנשים שחולפים דרך העיר וצריכים מקום לינה ללילה, או משהו שמגיע לבקר קרובי משפחה פה ורוצה מקום שקט משלו, אבל זה נדיר. אז הופתעתי כשהיא צלצלה בפעמון ביום רביעי שעבר ואמרה שהיא רוצה לשכור חדר לשבוע."

הוא רשם את זה במחברת ששמר בכיס מעילו. **שבוע.**

"היא לא הזכירה שהיא הגיעה לבקר מישהו?"

"לא. כששאלתי אותה 'מה מביא אותך להלנה ספרינגס?' עלה מבט מרוחק על הפנים שלה, והיא סיפרה לי שהיא הגיעה לכאן כדי לנסות לתקן עוולה. טוב, לא ידעתי בדיוק מה לומר על זה, אבל בכל מקרה היא שינתה את הנושא ושאלה על שעות הפעילות של המסעדה."

הגיעה כדי לתקן עוולה. מארק רשם גם את זה והקיש על העט לרגע לפני ששאל, "היא שילמה במזומן?"

"כן. ביקשתי תעודת זהות, כמובן, לפי הפרוטוקול, אבל היא אמרה לי שהארנק שלה נגנב לא מזמן, אז אין לה. היססתי אם להשכיר לה את החדר כי לא הייתה לה תעודת זהות, אבל היא שילמה מראש, והיה כל כך קר בחוץ, שזה היה לא אנושי מצידי לשלוח אותה בחזרה החוצה במזג האוויר הזה, כשאין מקום אחר לישון בו בעיר."

"ברור. אני מבין." מארק חייך אל גב' ווילקוקס חיוך נעים, והיא חייכה אליו בחזרה והרפתה את כתפיה, כאילו חששה שהוא יתרגז על אי-הציות שלה לנהלים. "ראית במקרה אם מישהו הסיע אותה לכאן?" במגרש החניה לא נמצא שום כלי רכב שלה, מה שאומר שהאישה הגיעה לכאן ברגל או שמישהו הסיע אותה. "לא. אפילו לא שמעתי אותה נכנסת. צפיתי בטלוויזיה, כששמעתי את הפעמון מצלצל בקבלה. זה הפתיע אותי לגמרי," אמרה גברת ווילקוקס.

"מה את יכולה לספר לי על אותו לילה?"

ידיה של גברת ווילקוקס הרפו ממגבת המטבח, אבל עם אזכורו של אותו לילה, היא החלה שוב להתעסק בה. מארק תהה אם המגבת תיקרע לשניים. "שמעתי צעקות," היא לחשה, מציצה לאחור, לאורך המסדרון, מעבר לכתפו של מארק, כאילו מישהו עלול להופיע לפתע ולשמוע אותה אומרת משהו שאסור לה לומר. "לא יכולתי לשמוע הכול, אבל כן שמעתי אותו צועק, איך יכולת? איך יכולת? הרסת הכול'."

"וזה בטוח היה קול של גבר?"

"אה, כן. אי אפשר היה לטעות. חשבתי להיכנס לחדר. אסור

לאורחים לארח אנשים בחדר שלהם בלי לשלם על תפוסה כפולה, אתה יודע? והיה את הריב... זה היה מדאיג. אבל אז הצעקות פסקו, והחלטתי לטפל בזה בבוקר. "היא קימטה את מצחה ונענעה בראשה. "עשיתי את הדבר הלא נכון?"

"לא, גברתי. זה מובן לגמרי. אין סיכוי שיכולת לדעת שזה יותר מסתם עוד מריבה של זוג."

"שום דבר כזה לא קרה מעולם בהלנה ספרינגס." ידיה הפסיקו להתעסק עם מגבת המטבח, כשהיא רכנה קדימה. "היו כבר תאונות שבהן אנשים מתו. כמובן, שמייד עולה המחשבה על משפחת וורד." היא כיווצה את שפתיה והנידה בראשה. "הילדה המסכנה הזאת, הרפר, לאבד ככה את שני ההורים שלה. טוב," היא אמרה, מושכת לאחור את כתפיה, ונדמה שהיא תפסה את עצמה מדברת על דברים שלא נשאלה עליהם. אבל מארק היה רגיל לזה. זה היה משהו שאנשים עשו – הם חיפשו למלא את הדממה, אז מארק הקפיד לא לדבר כל הזמן. לעיתים קרובות, פטפוט חסר מעצורים הכיל מידע שימושי. לאחר שעבד בתחום הזה כמעט שלושים שנה, הוא למד לחכות, להקשיב ולאחסן מידע, ליתר ביטחון.

הוא נתן לגברת ווילקוקס את כרטיס הביקור שלו. "אם תחשבי על עוד משהו, כל דבר שהוא – שום פרט אינו שולי – תתקשרי אליי."

היא לקחה את הכרטיס שלו, הניחה אותו בכיס הסינר שלה והנהנה. "אני בהחלט אעשה זאת." היא החלה להסתובב. "כראי שאחזור לעוגות האלה. אני אופה כשאני עצבנית. זה עוזר –" היא נפנפה בידה. "בכל מקרה, הסוכן גלאגר, אני אתקשר אם אחשוב על משהו."

הוא הטה את ראשו. "תודה, גברתי."

היא שלחה לעברו חיוך עצבני, ואז הסתובבה, חוזרת לכיוון המדרגות בדרך למטבח, משם בקע ניחוח של פאי דובדבנים. לורי נהגה להכין פאי דובדבנים – הקרום ארוג יחד כמו רשת, כך שהחללים הקטנים בעבעו בעיסה אדומה דביקה כשהפאי היה חם. הריח הזה העיר בו ערגה, זיכרונות רחוקים מרעידים כתמים של ריקנות בתוכו. הוא הדחיק את רגשותיו, התרכז בדברים שרשם במחברת שלו, והחזיר את מחשבותיו לשני האנשים שנרצחו וראויים לצדק.

הוא היה צריך להגיע לזירה השנייה. הוא רצה לבחון אותה בהקדם האפשרי לאחר בחינת הזירה הראשונה – מתוך מחשבה שיהיה לו קל יותר למצוא נקודות דמיון, כשיראה את שתיהן בזו אחר זו. מחר בבוקר לא יהיה מספיק טוב. הוא אמר ללורי שיהיה בבית לארוחת הערב, אבל היא תבין שהוא צריך להשקיע את כל כולו בעבודה החדשה שלו. לא שבכל מקרה, הוא היה עושה פחות מכך. זה לא היה באופי שלו לחפף בשום דבר, זה מעולם לא היה. זאת למרות התהיות שלו, האם הוא עושה כל שביכולתו בכל הנוגע לנישואיו. הוא הסיט הצידה לרגע את המחשבות האלה. זה ייקח זמן. הוא קיווה. אלוהים, הוא קיווה.

הוא הרגיש כאילו הוא מקווה במשך זמן רב. אולי רב מדי. כשהוא חזר למכונית שוב ירד שלג, והאוויר הקפוא צרב את עורו. השמיים היו אפורים ונמוכים, כאילו בכל רגע הם עלולים לרדת נמוך יותר ולמחוץ את כל מי שמתחתיהם. זה גרם לו להרגיש מדוכא וקלסטרופובי. אלוהים, איך האנשים כאן שורדים ככה חודשים על גבי חודשים? הוא ניחש שהוא יגלה בקרוב, אבל הוא כבר התגעגע לשמיים הכחולים האינסופיים של קליפורניה. השריף אמר לו שהוא חושב על בחורה מקומית שמכירה היטב

את השטח. מצוין כי הוא זקוק לה. הידע שלו לגבי אזורי טבע פראי יכול למלא כוסית של שוט. והיה לו מאוד לא נעים לחשוב על עצמו מסתובב לבד בשלג, וזה גם נשמע לו בעיקר חסר טעם. אחרי שהוא נכנס לרכב השטח שלו, הוא סובב את המפתח במתג ההצתה והפעיל את החימום, הוא בדק את השם שרשם במחברת שלו. הרפר וורד. כך חשבתי. זו הייתה אותה בחורה שגברת ווילקוקס הזכירה. הבחורה המסכנה, הרפר, שאיבדה את שני הוריה ככה. כשהשריף סיפר לו שאביה היה השריף הקודם של הלנה ספרינגס, הבזיק מבט אשם בעיניו, שלמארק לא היה מספיק מידע כדי להבין. הוא תהה מה פירוש הדבר והבין שהוא יוכל לגלות בקלות אם ירצה – תמיד היה מישוהו – או עשרים אנשים – שהיה מוכן לדבר על השכנים בעיירה קטנה. אבל הוא העדיף להתמקד במה שהיה חשוב בתיק הזה ולפתור את הפשע – פשעים – לפני שעוד מישוהו בעיירה הקטנה הזו ייפגע. או ייהרג.

פרק 4

שיניו של ג'ק נקשו חזק כל כך זו בזו עד שחשב שהן עלולות להיסדק. הוא משך את רגליו קרוב יותר לחזהו, כורך את זרועותיו סביבן, מנסה להתכרבל לתוך כל טיפת חום שגופו ייצר. הוא ידע שהוא צריך לזוז. הוא צריך להתייבש. הוא צריך... דמעות מילאו את עיניו ואז זלגו במורד לחייו, קופאות על עורו הקפוא. הוא ניגב אותן והכריח את עצמו להתייבש. תחיה! הוא אמר לילד כהה השיער, כשהעלה אותו על זיז הסלע הקטן ההוא. הוא דרש את זה כי רק אחד מהם יכול היה לעלות על הזיז – לזכות בהזדמנות הזאת – ואם הילד שקיבל את זה מת בכל מקרה, אז זה היה בזבוז.

הייתי צריך להשתמש בו בעצמי.

למרות המחשבה שהבזיקה במוחו, הוא הרגיש שהוא אינו מתכוון לכך. איכשהו הוא שרר את הנפילה על ידי כך שתפס ענף נוסף שבלט מהצד של המדרון. לא היה לו שום זיז סלע או משהו לטפס עליו, והוא איבד את אחיזתו במהירות. אבל הענף הזה היה קרוב יותר לאדמה, וכאשר הוא נחת בערמה עמוקה של שלג, זה לא קרה במהירות רבה כל כך, אם כי כל האוויר התרוקן מריאותיו, והוא נאלץ להיאבק כדי לצאת מהבור הקפוא, שיצרה הנפילה שלו.

אחד הילדים האחרים שכב בסמוך, כששתי רגליו מעוותות בכיוונים שונים. ג'ק מיהר אליו, רועד ומתנשף כולו כשהפך את הילד. אבל הוא ראה מייד שהוא מת. פניו החבולות דיממו, ומבטו יבהה לעד בכוכבים שמעל. ג'ק צעק, קפץ בחזרה, ורץ ככל יכולתו כדי לברוח. הרחק, הרחק.

כי הוא לא ידע כמה זמן יש לו עד שמישהו ירדוף אחריו. עם כתפו הפגועה קשות, הוא הגיע לקבוצת עצים קרובה, חסר נשימה ורטוב עד לשד עצמותיו. הוא היה מפוחד כולו שהאדם שעמד על ראש הצוק היה בדרכו מטה כדי למצוא אותו. הוא ידע שג'ק חי? שאולי גם הילד כזה השיער הצליח לשרוד? ומה קרה לבלונדיני? ג'ק לא ראה שום זכר אליו בתחתית הצוק, אבל בטח גם הוא מת. קבור תחת השלג, גפיו מעוותות בצורה דוחה כמו של הילד המת האחר.

הצילו, מישוהו. כל אחד. בבקשה, הוא התחנן בראשו. אבל איש לא הקשיב, מלבד הירח השקט התלוי ברקיע הלילי. ג'ק מעד ביער, אחרי שהרעד שלו הלך והתגבר וראייתו החלה להיטשטש. הכוח שחש לפני כן התפוגג, וכתוצאה מכך הרגיש ששריריו רפויים ומלאים במים. למרות זאת, הוא המשיך לרוץ, ולמעוד שוב ושוב עד שלא נותרה יותר תחושה ברגליו. עצמותיו התמלאו בחום, שנע מעלה, יורה להבות בחזהו. פתאום הוא בער מחום. חום גבוה מדי. והוא היה צמא. הוא התכופף והרים בכפו חופן שלג, מביא אותו לפיו ואוכל אותו, בזמן שהוא נע עמוק יותר לתוך החשכה.

חם כל כך. כל כך חם. העולם התחיל להיטלטל מולו. הוא הסיר את מעילו, משליך אותו בשלג ומתקדם הלאה. הוא מעד על משהו לא מזוהה מתחת לשלג, הקים את עצמו ונפל קדימה. **אני לא אמות,**

אני לא אמות. אבל מחשבותיו נעשו שוב איטיות, כפי שקרה לו בראש הצוק, כשחשב על הנפילה המפחידה הזאת – האיש הזה עם הקול העמוק והקולני – הוא דחף את עצמו שוב קדימה, כשכוחו הולך ונחלש. **חם כל כך. כל כך חם כל כך חם.** בשארית כוחותיו, הוא הסיר את מכנסי הג'ינס ואת הסוטרשירט, והשאיר אותם בשלג. ראשו הסתחרר, והוא מעד, נופל על הקרקע המכוסה בקרח וזועק בכאב, כשמחטים חדות ננעצות בכל חלק של גופו העירום. הוא הושיט יד קדימה ולא חש דבר. הוא מעד על הקרח, מתגלגל ונופל במקום רך וחשוך, שם הקור והרוח לא ישיגו אותו.

האם תמות היום?

לא, הוא ניסה לצעוק. תחיה! אבל המילים גוועו על שפתיו, כשהעולם סביבו נעלם.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן